

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobkyně **M. P.**, zast. Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, advokátem se sídlem Bašty 2, Brno proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2002 č. j. 41 Ca 128/2002 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 12. 2002 č. j. 41 Ca 128/2002 – 23 potvrdil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 5. 2002 a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni od 2. 7. 2002 plný invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresního správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 4. 2002 již žalobkyně není plně invalidní, ale pouze částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50%. V odůvodnění rozhodnutí bylo dále uvedeno, že o nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto na základě žádosti a že od 2. 7. 2002 žalobkyni nadále nenáleží vdovský důchod, neboť již není plně

invalidní a nesplňuje žádnou z podmínek § 50 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. Krajský soud v Brně postupoval podle hlavy třetí, části páté o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002 a na základě opravného prostředku žalobkyně přezkoumal výše označené rozhodnutí žalované ve vztahu k výroku o odnětí plného invalidního důchodu. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkového spisu OSSZ v Uherském Hradišti a zejména z obsahu a závěrů posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Brně, ze dne 30. 10. 2002. V souladu s posudkovými závěry vzal za prokázané, že ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí šlo u žalobkyně o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav po operaci hernie disku bederní páteře způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/2995 Sb. v platném znění podle kapitoly XV, oddíl F, položky 3 písm. b/ o 50%. U žalobkyně nešlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu § 39 odst. 1 písm. b/ zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud v Brně uzavřel, že žalobkyně ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nesplňovala žádnou z podmínek plné invalidity uvedenou v ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a proto napadené rozhodnutí podle § 250q odst. 2 o. s. ř. jako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas odvolání, které došlo Krajskému soudu v Brně dne 27. 12. 2002. Podle obsahu spisu nebylo odvolání předloženo Vrchnímu soudu v Olomouci (předkládací zpráva ze dne 2. 1. 2003), ale přípisem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2003 byla žalobkyně poučena ve smyslu § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. o možnosti podat proti uvedenému rozsudku kasační stížnost do 31. 1. 2003 s tím, že o kasační stížnosti bude rozhodovat Nejvyšší správní soud.

Žalobkyně podala proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2002 č. j. 41 Ca 128/2002 – 23 včas kasační stížnost. V kasační stížnosti především namítala, že její zdravotní stav nebyl žalovaným ani Krajským soudem v Brně správně zhodnocen. Poukazovala na to, že po operaci 30. 9. 2000 se její zdravotní stav zhoršil, je pohybově omezena, bolest se zvyšuje a objevily se u ní i další zdravotní potíže, kterými dříve netrpěla. V rámci řízení před krajským soudem předložila další lékařské nálezy, které prokazují, že ke zlepšení zdravotního stavu nedochází, ale naopak jeho postupné zhoršování vyústilo v potřebu provedení reoperace páteře. Dále vytýkala žalované i krajskému soudu, že nebyla řádně posouzena její schopnost vykonávat dosavadní práci. Poukazovala na ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a namítala, že z hlediska tohoto ustanovení není napadené rozhodnutí žalované v zásadě přezkoumatelné. Konkrétně pak namítala, že její schopnost soustavné výdělečné činnosti nebyla posouzena ve vztahu k dosavadnímu zaměstnání práce u lisu. Žalobkyně dále nesouhlasila se zařazením určujícího zdravotního postižení pod položku 3a oddílu F, kapitoly XV, přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. a vyslovila přesvědčení, že uvedené rozhodující zdravotní postižení mělo být posouzeno podle kapitoly XV, oddílu F, položky 3c uvedené přílohy. Namítala dále, že při posuzování míry invalidity není možno přihlížet pouze k tomu, pod jakou položkou vyhlášky č. 284/1995 Sb. má být zdravotní postižení podřazeno, nýbrž míra postižení má být hodnocena v kontextu všech dalších skutečností, jakými je např. její předchozí zaměstnání, věk, způsob, jakým se vyrovnává s onemocněním. Podle jejího přesvědčení jsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 150/2002 Sb., kdy správní orgán vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech. Následně pak došlo rovněž k nesprávnému právnímu posouzení věci, když ani Česká správa sociálního zabezpečení ani soud nevyhodnotily všechny skutečnosti, které jsou rozhodné pro odnětí plného invalidního důchodu. Krajský soud měl napadené rozhodnutí ČSSZ zrušit. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 12. 2002 č. j. 41 Ca 128/2002 - 23 zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 s. ř. s. dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.), účinného od 1. 1. 2003, bylo-li přede dnem účinnosti tohoto zákona podáno proti rozhodnutí soudu o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu odvolání ve věcech, v nichž to zákon připouští, a nebylo o něm rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zastavuje se řízení o odvolání dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Účastník tohoto řízení může do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí soudu o opravném prostředku kasační stížnost podle tohoto zákona.

V posuzované věci bylo předmětem přezkumné soudní činnosti (kasační stížností napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně) rozhodnutí správního orgánu – České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 5. 2002, jímž byl M. P. (dále jen stěžovatelce) odňat od 2. 7. 2002 plný invalidní důchod s odůvodněním, že stěžovatelka již dále není plně invalidní, neboť pokles neschopnosti soustavné výdělečné činnosti činí pouze 50%. Bylo tedy třeba přezkoumat, zda stěžovatelka splňovala ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ke dni 28. 5. 2002 (§ 250i o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002, § 75 odst. 1 s. ř. s.) podmínky plné invalidity uvedené v ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. jako předpokladu pro závěr, zda k výše uvedenému dni nárok na plný invalidní důchod zanikl, či nikoliv (§ 56 odst. 1 a zákona č. 155/1995 Sb.). V daném případě se jedná o dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, jejíž přezkoumání je závislé na odborném lékařském posouzení. K takovému posouzení je v přezkumném soudním řízení oprávněno Ministerstvo práce a sociálních věcí, které podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věci posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů a zaujímají závěry k otázkám vzniku, trvání či zániku plné (či částečné) invalidity, a to v rámci svých posudků, které v přezkumném soudním řízení vydávají. Nejsou-li pak pochybnosti o úplnosti, přesvědčivosti a objektivnosti posudků posudkových komisí a nejsou-li zde jiné skutečnosti, které by správnost uvedených posudků zpochybňovaly, je třeba považovat posudek posudkové komise MPSV v řízení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem za důkaz stěžejní. V daném případě Krajský soud v Brně opřel svoje závěry a obsah posudku posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 30. 10. 2002. Stěžovatelka však se závěry a obsahem posudku této komise nesouhlasí a je přesvědčena, že jsou dány v posuzované věci důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s.

Stěžovatelka především namítá, že jak žalovaná, tak i krajský soud při rozhodování o odnětí plného invalidního důchodu nezhodnotily správně její zdravotní stav, který se po operaci 20. 9. 2000 zhoršil, což vyplývá z dalších lékařských zpráv, které předložila v řízení před krajským soudem, jimiž prokazuje, že ke zlepšení zdravotního stavu nedošlo, nýbrž naopak dochází k jeho zhoršování, které vyústilo v potřebu provedení reoperace páteře. K uvedeným námitkám stěžovatelky je třeba konstatovat, že Česká správa sociálního zabezpečení, která podle § 5 písm. a/ bod 1 zákon č. 582/1991 Sb. rozhoduje o dávkách důchodového pojištění, vychází v souladu s ustanoveními § 6 odst. 4 písm. j/ a § 8 téhož zákona v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků lékařů Okresních správ sociálního zabezpečení. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy podkladem pro přezkoumání rozhodnutí ČSSZ byl posudek lékaře

Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 30. 4. 2002, podle něhož činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 3b 50%. Česká správa sociálního zabezpečení postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. v platném znění, o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V přezkumném soudním řízení vycházel Krajský soud v Brně z posudku posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Brně, který lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za úplný a přesvědčivý. Posudková komise jednala v řádném složení (vyhl. č. 182/1991 Sb.) za přítomnosti odborného lékaře neurologa, jehož specializace odpovídala zdravotnímu postižení stěžovatelky, určujícímu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Posudková komise vycházela při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí. K dispozici byl i posudkový spis zachycující vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu od roku 1996, kdy byla stěžovatelka uznána částečně invalidní od 5. 6. 1996, a poté od 14. 4. 1998 plně invalidní, přičemž uvedenou dávku pobírala do vydání napadeného rozhodnutí. Posudková komise jednala za přítomnosti stěžovatelky, která při jednání sdělila svoje subjektivní potíže a byla orientačně přešetřena přísedícím lékařem neurologem. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Ostatně stěžovatelka nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise stran určení jejího rozhodujícího zdravotního postižení, namítá však, že její zdravotní stav se nezlepšil od doby přiznání plné invalidity, ale naopak se zhoršil, kdy v budoucnu ji očekává reoperace páteře. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, pokud uvádí, že její zdravotní stav se nezlepšil. Přitom v řízení o dávkách důchodového pojištění je třeba při zániku nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem určit důvod zániku plné či částečné invalidity, kterými jsou podle dosavadní soudní praxe zlepšení či stabilizace zdravotního stavu nebo dřívější posudkový omyl případně nadhodnocení zdravotního stavu. Posledně uváděný důvod považuje posudková komise v případě stěžovatelky za důvod zániku plné invalidity. Posudková komise v posudku přesvědčivě vysvětlila, že přiznáním plné invalidity v roce 1998 byl zdravotní stav nadhodnocen. Konstatovala, že byla doporučena operace, ale ta se pro virózu neuskutečnila. V objektivním nálezu bylo popisováno postižení krční a bederní páteře, omezení hybnosti krční páteře, bez známek kořenového dráždění. V oblasti bederní páteře omezení a známky radikulopatie L5 vpravo, což bylo potvrzeno EMG vyšetřením. Nebyly popisovány závažné parézy, ani svalové atrofie ani porucha funkce svěračů. Jednalo se o trvalé těžké postižení funkce více úseků páteře s často recidivujícími silnějšími dlouhotrvajícími dráždivými projevy nervů a svalů, s těžkou statickodynamickou insuficiencí, výraznou poruchu svalového korzetu a podstatné snížení celkové výkonnosti organizmu. Přiznáním plné invalidity byl stav nadhodnocen (zdravotní postižení odpovídalo písm. c/ nikoliv d/ příslušné položky). Rovněž při KLP v březnu 2000 byl zdravotní stav stěžovatelky posouzen podle nesprávné položky, podle které se hodnotí stav po operaci páteře, přičemž operace proběhla až v září 2000. Funkční postižení organizmu hodnotí posudková komise po operaci jako stav po operaci páteře a plotének s často recidivujícími a dlouhotrvajícími projevy nervového a svalového dráždění, insuficiencí svalového korzetu a podstatným snížením celkové výkonnosti organizmu. Funkční postižení organizmu je stejné před operací i po operaci, ale v roce 1998 a v květnu 2000 při KLP byl zdravotní stav nadhodnocen.

Na základě výše uvedeného tedy třeba uzavřít, že důvodem zániku plné invalidity stěžovatelky nebylo zlepšení, případně stabilizace zdravotního stavu, ale že při uznání plné invalidity v roce 1998 byl stěžovatelčin zdravotní stav nadhodnocen a neodpovídal pol. 3 d) oddílu E kap. XV přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. 157/1997 Sb. (tehdy platné).

Stěžovatelce je třeba přisvědčit i potud, pokud poukazuje na to, že ze zpráv, které v řízení před krajským soudem předložila, vyplývá vhodnost, případně nutnost operační revize páteře (nález MUDr. B. ze dne 22. 5. 2002, ze dne 22. 11. 2002, nález doc. MUDr. K., CSc. ze dne 22. 5. 2002). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že podle zásady dříve zakotvené v ustanovení § 250i odst. 1 věty prvé před středníkem o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002, nyní § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Znamená to tedy, že bylo třeba zjistit rozsah a intenzitu zdravotního postižení stěžovatelky, která zde byla ke dni 28. 5. 2002. K jakýmkoliv změnám ve zdravotním stavu, které nastaly po tomto dni, nebylo možno v přezkumném soudním řízení přihlédnout. Bude-li tedy v budoucnu realizována reoperace páteře a dojde-li v jejím důsledku ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky, má možnost podat znovu žádost o dávku důchodového pojištění, tedy o plný invalidní důchod, v jejímž rámci bude možné změny ve zdravotním stavu nastalé po 28. 5. 2002 zohlednit.

Stěžovatelka dále vytýkala ČSSZ, tak i Krajskému soudu v Brně, že při rozhodování nebyla řádně posouzena její schopnost vykonávat dosavadní práci. Poukazovala na ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a popisovala závažnost práce u lisu, kterou vykonávala před zhoršením zdravotního stavu. Namítala, že z napadeného rozhodnutí ČSSZ není patrné, zda k takovému zhodnocení došlo a tomto směru je tedy rozhodnutí ČSSZ v zásadě nepřezkoumatelné. V tomto směru je třeba uvést, jak již bylo vyloženo výše, že Česká správa sociálního zabezpečení vychází při rozhodování o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení. Dosavadní soudní praxe se ustálila na závěru, že je-li v odůvodnění rozhodnutí o dávce podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem řádně označen podklad, z něhož Česká správa sociálního zabezpečení při svém rozhodování vycházela, to je-je-li indentifikován posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení datem a místem vydání, obsahuje správní rozhodnutí, onen minimální standard, který umožňuje soudu rozhodnutí věcně přezkoumat. V posuzované věci přezkoumávané rozhodnutí ČSSZ ve svém odůvodnění odkazuje na posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 30. 4. 2002, čímž požadavkům věcné přezkoumatelnosti dostálo. Nejvyšší správní soud tedy vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, které ve svém odůvodnění řádně označuje dnem a místem vydání podklad (jediný), z něhož při svém rozhodnutí vycházela, to je posudek lékaře Okresní správy sociální zabezpečení v Uherském Hradišti ze dne 30. 4. 2002, je rozhodnutím věcně přezkoumatelným. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ostatně míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, z níž žalovaná ČSSZ vycházela, rovněž uvedena. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že k předchozí výdělečné činnosti nepřihlédla ani posudková komise MPSV. V posudku posudkové komise MPSV ze dne 30. 10. 2002 je uvedena osobní i pracovní anamnesa, z níž vyplývá, že stěžovatelka je nevyučena, pracovala jako dělnice v A. H. a byla posuzována jako pracovnice v dělnických činnostech. Při úvaze o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudková komise výslovně uvedla, že funkční postižení organizmu by bylo hodnoceno pro přítomnost radikulopatie vpravo a iritace vlevo v polovině daného procentního pásma. Horní hranice byla zvolena s ohledem na ostatní omezení a předchozí vykonávané výdělečné činnosti. Posudková komise tedy k předchozí výdělečné činnosti při stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti přihlížela a podrobným stanovením pracovní rekomandace obsaženým v posudku zohlednila skutečnosti rozhodné pro zbývající pracovní potenciál stěžovatelky, který není zcela vymizelý, ale umožňuje stěžovatelce výkon v posudku popsaných zaměstnání.

Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v zařazení stěžovatelčina rozhodujícího zdravotního postižení a stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Posudková komise MPSV ČR považovala za rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatelky stav po operaci hernie disku bederní páteře způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. ve znění vyhl. č. 40/2000 Sb., kap. XV, oddíl F, položka 3b (rozpětí 30-50%), o 50%. Vysvětlila dále, že funkční postižení organizmu by bylo hodnoceno pro přítomnost radikulopatie vpravo a iritace vlevo v polovině daného procentního pásma. Horní hranice byla zvolena s ohledem na ostatní onemocnění a předchozí vykonávané výdělečné činnosti. Pro zvýšení hodnocení neshledala posudková komise jiné závažné důvody. K tvrzení stěžovatelky, že její zdravotní stav měl být hodnocen podle položky 3c, oddílu F, kap. XV uvedené přílohy (rozpětí 70-80%), je třeba uvést, že posudková komise v té části posudku, kde hodnotí funkční postižení stěžovatelky, výslovně uvedla, že u stěžovatelky nebyla popisována těžká výpadová symptomatologie, poruchy funkce svěračů, závažné parézy, výrazné svalové atrofie, podstatné omezení pohyblivosti a těžké omezení denních aktivit. Nejedná se již ani o perioperační období a rekonvalescenci, krční páteř je lehce funkčně omezena. Uvedené funkční zhodnocení stěžovatelčina rozhodujícího zdravotního postižení odpovídá obsahu odborných lékařských nálezů, z nichž posudková komise při vypracování posudku vycházela. Nejvyšší správní soud proto považuje posouzení stěžovatelčina rozhodujícího zdravotního postižení a stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kap. XV, oddíl F pol. 3b citované vyhlášky za objektivní a přesvědčivé. K námitce stěžovatelky, že při posuzování míry invalidity není možné přihlížet toliko k tomu, pod jakou položkou vyhlášky 284/1995 Sb. má být zdravotní postižení zařazeno, nýbrž míra postižení má být hodnocena v kontextu všech dalších skutečností, třeba uvést, že postup při stanovení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je upraven ve vyhlášce č. 284/1995 Sb., konkrétně v ustanovení § 6 této vyhlášky. Z obsahu posudku posudkové komise vyplývá, že postupovala podle uvedeného ustanovení při stanovení posudkového závěru při poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. V posudku je pak uvedeno i to, že pro zvýšení hodnocení posudková komise neshledala jiné závažné objektivní důvody. I kdyby však postupovala podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky a zvýšila horní hranici o maximálně možných 10%, ani tak by stěžovatelka nezískala 66% pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti potřebných ke splnění podmínky plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1a/ zákona č. 155/1995 Sb. Nebylo pak prokázáno ani to, že by stěžovatelka trpěla některým ze zdravotních postižení uvedených v příloze č. 3 vyhl. č. 284/1995 Sb. ve smyslu § 39 odst. 1b/ zákona č. 155/1995 Sb.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, to je k datu 28. 5. 2002 nesplňovala nadále podmínky plné invalidity uvedené v ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a nárok na plný invalidní důchod k uvedenému dni zanikl. Krajský soud v Brně proto postupoval správně, když přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu – žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 5. 2002 č. 525 512 036, jímž byl stěžovatelce v souladu s ustanovením § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. odňat od 2. 7. 2002 plný invalidní důchod, potvrdil podle ustanovení § 250q odst. 2 o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002. Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě nákladů řízení.

Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci stěžovatelkou tvrzené důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ a

b/ zákona č. 150/2002 Sb. a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka ve věci úspěch neměla a správní orgán ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů nemá ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 29. 7. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu